

Dosarul nr. 2ra-2126/19

Prima instanță: (Judecătoria Orhei, sediul Șoldănești) R. Moșneguțu
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) V. Buhnaci, Gr. Dașchevici, M. Guzun

Î N C H E I E R E

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Organizația de Microfinanțare ”Sebo Credit” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Bujoreanu Eugeniu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Microfinanțare ”Sebo Credit” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Alexandru Pulbere cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 28 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Organizația de Microfinanțare ”Sebo Credit” Societate cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea din 30 noiembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești,

c o n s t a ț ă :

La 17 octombrie 2018, Organizația de Microfinanțare ”Sebo Credit” Societate cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexandru Pulbere cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii, Organizația de Microfinanțare ”Sebo Credit” Societate cu Răspundere Limitată a menționat că la 11 septembrie 2017 a încheiat cu Pulbere Alexandru contractul de împrumut, iar pentru nerespectare graficului de rambursare a împrumutului, pârâtul s-a angajat că achite pe lângă suma ratelor de plată a împrumutului, remunerații contractuale (plata ratei dobânzii, comisionul de oferire a numerarului, comision de administrare a împrumutului) și penalitate contractuală, care se raportează duratei de întârziere.

A invocat reclamantul că Pulbere Alexandru nu și-a onorat obligațiunile asumate conform contractului de credit, fapt despre care a fost înștiințat prin notificările recomandate.

Ulterior, în adresa pârâtului a fost expediată reclamația, prin care a fost informat repetat despre nerespectarea clauzelor contractuale și despre rezilierea anticipată și obligațiunea restituirii acestuia a împrumutului, remunerațiilor contractuale și a penalităților calculate conform contractului.

Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată a specificat că datoria lui Pulbere Alexandru a constituit suma de 7 220 de lei, ce se compune din 3 800 lei cu titlu de datorie și suma de 3 420 de lei cu titlu de penalitate contractuală.

Reclamantul Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată a solicitat încasarea de la Pulbere Alexandru a sumei de 7 220 de lei cu titlu de datorie, încasarea sumei de 300 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și suma de 270 de lei cu titlu de taxă de stat.

Prin hotărârea din 30 noiembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată.

S-a încasat de la Pulbere Alexandru în beneficiul Organizației de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată suma de 3 800 lei cu titlu de datorie, suma de 300 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și suma de 270 de lei cu titlu de taxă de stat.

În rest, pretențiile s-au respins.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că între părți există raporturi obligaționale, ce rezultă din contractul de împrumut din 11 septembrie 2017, conform căruia termenul de rambursare a împrumutului acordat lui Pulbere Alexandru a fost stabilit la data de 11 octombrie 2017.

De asemenea, instanța de fond a constatat că în termenul stabilit pârâtul nu a restituit suma împrumutului și astfel cerința reclamantului cu privire la încasarea datoriei de la Pulbere Alexandru în mărime de 3 800 de lei este întemeiată.

Totodată, instanța a stabilit netemeinicia pretenției cu privire la încasarea penalității, deoarece în temeiul pct. 6.4.3 din contractul de împrumut, penalitatea a fost stabilită în mărime de 25% din suma de împrumut nerambursată – în total suma de 3 420 de lei, care este disproporționat de mare în raport cu suma restantă - 3800 lei), contrar principiilor buneii-credințe.

Prin decizia din 28 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea din 30 noiembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești.

La 22 septembrie 2019, prin intermediul oficiului poștal, Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Bujoreanu Eugeniu, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești în partea ce ține de respingerea pretențiilor cu privire la încasarea penalității, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri, de admitere a acțiunii.

Recurentul Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată, în motivarea recursului a menționat că examinând pretenția

cu privire la clauza penală, instanța de apel urma să verifice dacă aceasta nu contravine legii, ordinii publice și bunelor moravuri, dacă aceasta este prevăzută de contract și corespunde cerințelor prevăzute de art. 947-948 Cod civil.

De asemenea, instanța de apel trebuia să constate caracterul disproporționat de mare a clauzei penale, însă legislația națională nu stabilește criteriile de stabilire a mărimii penalității pe care creditorul o poate solicita de la debitor sau modul în care instanța de judecată determină că penalitatea este disproporționat de mare.

Prin urmare recurentul a invocat că instanța de apel nu a ținut cont de natura clauzei contractuale ce se referă la încasarea prejudiciului în mărime de 5% din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere, precum și faptul că aceasta constituie o clauză penală, urmând să aplice la caz prevederile art. 947 alin. (1) din Codul civil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 28 mai 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 22 septembrie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform

secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Bujoreanu Eugeniu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Organizația de Microfinanțare "Sebo Credit" Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Bujoreanu Eugeniu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Maria Ghervas

Victor Burduh